

Arrest

**nr. 86 662 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 februari 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die volgens haar verklaringen het Rijk binnenkwam op 6 februari 2011, diende op 7 september 2011 een asielaanvraag in. Via het Vision-systeem werd vastgesteld dat de Duitse consulaire diensten op 11 augustus 2011 een Schengenvisum aan de verzoekende partij uitreikten.

1.2. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nam op 9 februari 2012 de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.3. Op 17 oktober 2011 verzocht verwerende partij, gelet op artikel 9.2 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asiolverzoek dat door een

onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Duitse autoriteiten om de terugname van verzoekende partij.

1.4. Op 18 december 2011 stemden de Duitse autoriteiten in met dit verzoek.

1.5. Verwerende partij nam op 9 februari 2012 tevens de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 16 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en haar echtgenoot vroegen op 07.09.2011 asiel in België. Via het Vision-systeem verkregen informatie toont aan dat de Duitse consulaire diensten op 11.08.2011 aan de betrokkene een Schengenvisum met nummer D042201656 uitreikten. Ze was op dat ogenblik in bezit van paspoort van Armenië n° AK0435079. De betrokkene legde bij haar aanmelding als asielzoeker geen paspoort voor, ze stelde dat ze het paspoort bij aankomst in België diende af te geven. Tijdens haar verhoor verklaarde de betrokkene dat ze een visum verkreeg van de Belgische consulaire diensten. ze stelde dat hij het grondgebied van de Lidstaten op 29.08.2011 binnenkwam., Op 17.10.2011 werd een vraag voor overname van de betrokkene gericht aan de bevoegde Duitse diensten, die op 16.12.2011 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze in België asiel vroeg (vraag 21) en of ze redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat -Duitsland- rechtvaardigen (vraag 27).

De betrokkene verklaarde dat ze voor België koos omdat haar schoonzus in België verblijft. Wat vraag 27 betreft herhaalde de betrokkene dat ze België koos als asielland omdat haar schoonzus in België verblijft, maar bracht ze geen andere redenen naar voren, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan Duitsland rechtvaardigen.

We merken op dat de schoonzus van de betrokkene niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003, wat impliceert dat de artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 in dit geval niet van toepassing zijn. Uit de verklaringen van de betrokken en de elementen van het asieldorfier kan verder niet worden besloten dat het vanwege een toestand van afhankelijkheid, zoals wordt omschreven in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, noodzakelijk is dat de betrokkene in de nabijheid van haar schoonzus moet verblijven. De betrokkene verklaart op uitzondering van haar schoonzus en echtgenoot geen andere in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de Vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

We merken verder op dat Duitsland op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 erkent verantwoordelijk te zijn voor de overname van de betrokkene en voor de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder onderzoek van deze asielaanvraag.

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Duitsland is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de bevoegde Duitse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielfprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon, die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG. niet zouden respecteren. Duitsland kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Als asielzoeker zal hem volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/19/EG in Duitsland opvang worden verstrekt. Verder kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat een overdracht aan Duitsland vanwege redenen van gezondheid in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM, Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse instanties. “

Dit is de bestreden beslissing.

1.6. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 75 195 van 15 februari 2012.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op omdat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 22 februari 2012 is overgedragen aan de Duitse autoriteiten en zij dus geen actueel belang meer heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing bestaat uit twee componenten, met name enerzijds de weigering van verblijf en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten. Beide componenten zijn dermate met mekaar verbonden dat de beslissing als ondeelbaar moet worden beschouwd. Het loutere feit dat verzoeker het land heeft verlaten en het bevel om het grondgebied te verlaten dus is uitgevoerd is in die context, en gelet op een gebrek aan nadere toelichting door de verwerende partij, niet van aard om een weerslag te hebben op het belang. Daar anders over oordelen zou een volledige uitholling betekenen van de mogelijkheid tot het instellen van een beroep tegen de thans bestreden beslissing. De exceptie kan derhalve niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie, van artikel 8 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel wordt uiteengezet als volgt :

“ De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoeker, zonder rekening te houden met de situatie van verzoeker, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden.

Verwerende partij laat na onderzoek te doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoeker zich heden bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het verblijfsrecht.

Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de feitelijke situatie van de betrokken persoon alvorens haar beslissing te nemen. Indien dat niet gebeurt, dan komt verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die ook op haar van toepassing zijn.

De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 11 juni 2002, nr. 107.624),

In casu, is de verzoekende partij van Armeense nationaliteit.

Bij het interview bij de dienst van de zaken buitenlands, werd hij gevraagd om uit te leggen voor welke redenen verantwoordelijk voor zijn asielerzoek zouden zijn.

De verzoekende partij heeft een volkomen eerlijk en waarschijnlijk antwoord gegeven. Hij zou het wenselijk achten dat België verantwoordelijk voor zijn asielerzoek is want haar schoonzus en haar echtgenoot wonen in België.

De band die een broer en een zus verenigt is immers een bevoorrechte band die door C.E.D.H. in zijn artikel 8 wordt beschermd. Het gaat immers een band tussen haar man en haar schoonzus.

De Verzoekende partij verklaart niettemin op uitzondering van haar schoonzus en echtgenoot geen andere in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

België had uiteraard hier een toepassing van de soevereiniteit clausule in artikel 3.2 van Verordening (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003, zei dat de Dublin II- verordening kunnen doen.

Bij gevolg, is het bevel het grondgebied te verlaten gelijkwaardig aan een flagrante schending van het artikel 8 van de E.C.R.M. door het feit dat zij van leden van haar familie zal gescheiden zijn die in België leven en waarvan de affectieve morele en financiële steun zijn nuttig in het kader haar asielaanvraag terwijl als de asielaanvraag in Duitsland werd onderzocht zou zij niet genieten van deze kostbare steun.

Gezien de verschillende aangehaalde elementen dient de genomen betwiste beslissing vernietigd te worden.”

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Verzoekster voert een schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli betreffende de status van vluchtelingen, doch laat na uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing met de voeten zou zijn getreden, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Verzoekster toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die haar gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt zij duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster doet dienaangaande gelden dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar reële feitelijke situatie, daarmee doelend op haar familiale banden hier in België.

Verzoekster kan hierin niet worden bijgetreden. In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van het feit dat het volgen van een asielzoeker in diens keuze voor wat betreft het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties en wordt verwezen naar de Dublin II- Verordening waarin de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de Vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Getoetst aan deze verordening is de verwerende partij tot de volgende conclusie gekomen :

“Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze in België asiel vroeg (vraag 21) en of ze redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat -Duitsland- rechtvaardigen (vraag 27).

De betrokkene verklaarde dat ze voor België koos omdat haar schoonzus in België verblijft. Wat vraag 27 betreft herhaalde de betrokkene dat ze België koos als asielland omdat haar schoonzus in België verblijft, maar bracht ze geen andere redenen naar voren, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan Duitsland rechtvaardigen.

We merken op dat de schoonzus van de betrokkene niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003, wat impliceert dat de artikels 7 en 8 van

Verordening 343/2003 in dit geval niet van toepassing zijn. Uit de verklaringen van de betrokken en de elementen van het asiendossier kan verder niet worden besloten dat het vanwege een toestand van afhankelijkheid, zoals wordt omschreven in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, noodzakelijk is dat de betrokkene in de nabijheid van haar schoonzus moet verblijven. De betrokkene verklaart op uitzondering van haar schoonzus en echtgenoot geen andere in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben."

Aldus is de situatie van verzoekster wel degelijk in overweging genomen bij het nemen van de thans bestreden beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien brengt verzoekster geen argumenten bij die erop zouden wijzen dat een verkeerde toepassing werd gemaakt van de artikelen 7 en 8 van de Dublin II- Verordening. Zij stelt wel dat toepassing had kunnen worden gemaakt van de soevereiniteitsclausule in artikel 3.2 van de Dublin II-Verordening.

Artikel 3.2. van deze verordening stelt vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds "kan" behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele asielzoeker niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek. Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening kan als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielverzoek te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek. Het kan de verwerende partij, in het licht van de hiervoor geciteerde passage, geenszins ten kwade worden geduid dat zij geen toepassing heeft gemaakt van deze soevereiniteitsclausule.

3.5.1. Wat betreft de schending van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat dit artikel bepaalt wat volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op

privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.5.2. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster stelt dat haar familiale toestand de verwerende partij gekend was omdat zij had meegedeeld dat haar schoonzus en diens man in België wonen.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

Zoals de verwerende partij in de nota terecht opmerkt moet er eerst nagegaan worden of er effectief sprake is van een gezinsleven en/of familiaal leven in de zin van artikel 8 EVRM. Uit de beperkte gegevens die de verzoekende partij in het verzoekschrift uiteenzet kan er prima facie geenszins afgeleid worden dat de verzoekende partij een gezinsleven of familiaal leven heeft met haar schoonzus in de zin van artikel 8 EVRM. Vooreerst is er slechts sprake van aanverwantschap en toont, zoals de bestreden beslissing en de nota opmerkt de verzoekende partij geenszins aan dat er een band van afhankelijkheid bestaat tussen haar en haar schoonzus. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments suppléments-taires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Waar in casu er slechts een band van aanverwantschap bestaat geldt dit nog meer. De verzoekende partij brengt geen enkel gegeven bij dat erop zou kunnen wijzen dat in de hiervoor geschetste context zij en haar schoonzus een band hebben die onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Er moet immers sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en

zijn familie. Dit laatste wordt niet aangetoond zodat het loutere bewijs van aanverwantschap niet volstaat. De verzoekende partij laat de Raad volkomen in het ongewisse of zij voor de komst naar België in het verleden heeft samengewoond met haar schoonzus of er banden mee had die wijzen op enige afhankelijkheid. Bovendien wijst de verwerende partij op goede gronden naar het gegeven dat de schoonzus van de verzoekende partij sedert eind 2007 in België woont. Uit de bestreden beslissing blijkt overigens dat de verwerende partij een belangenafweging in de zin van artikel 8 EVRM heeft gemaakt nu zij onderzocht heeft of er een afhankelijkheid bestond tussen de verzoekende partij en haar familie, wat niet is aangetoond. Samengevat moet dus worden gesteld dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij met haar schoonzus een gezinsleven en/of familiaal leven had in de zin van artikel 8 EVRM.

3.5.3. Ten overvloede voert de verzoekende partij evenmin elementen aan die er op wijzen dat er hinderpalen zijn voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.5.4. Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan.

3.5.5. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

3.6. Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS